

кова по-силно ставаше желанието у Павла да живѣе. . . . Ей тѣй да стои на леглото си, да гледа Разпятието и да се моли, та чрезъ молитва да се пречисти душата му ; да впива погледъ въ далечното непостижимо небе и да гледа слънчевитѣ лжчи кога изгрѣватъ и кога изгасватъ ; да спира погледъ о случайно прехвъркналитѣ птици надъ двора на затвора . . . Да вижда какъ настава день и какъ превалѣва нощъ. И кога завали снѣгъ, да излезе на двора, снѣжинкитѣ да го обсипватъ, да го милватъ, че само тѣ еднички нѣма да се срамуватъ отъ него.

Павелъ мислѣше за живота и намираше, че нѣма по-мило нѣщо отъ живота.

И презъ неговитѣ самотни мисли се откриха кржгозо-